

UMUT

Kültür – Sanat - Edebiyat

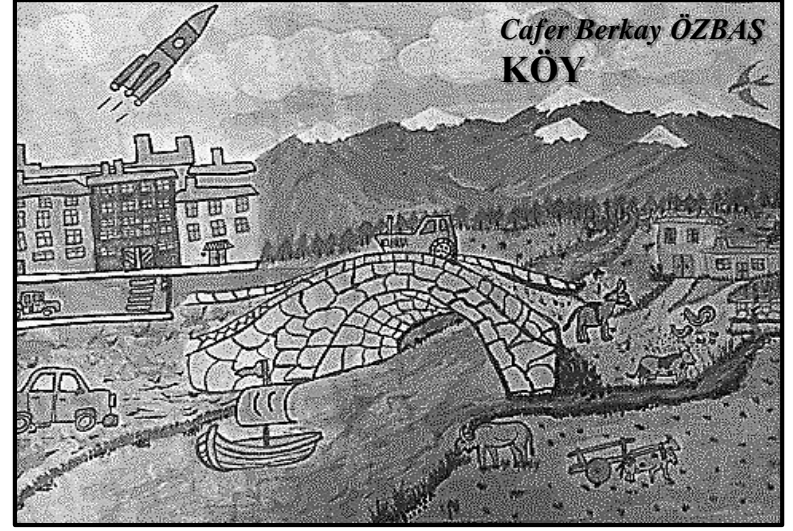
Abdurrahim TIRPAN MEVSİM YOLCULUĞU

Merhaba ben Abdurrahim. Zaman su gibi akıp gidiyor. Günler, haftalar, aylar, yıllar birbirini kovalıyor. Ve mevsimler... Her mevsimin kendine has güzellikleri var. Peki, biz bu güzelliklerin ne kadarının farkındayız? Her mevsimin kendine özgü güzelliklerinin farkına varma zamanı... Yolculuğumuza başlıyoruz.

Ben 1 Ocak'ta doğduğum için yolculuğumuza kışla başlayacağız. Kış deyince içimde ferahlık hissediyorum. Dostluk geliyor aklıma. Neden dostluk geliyor diye soracaksınız çünkü kardan adamlar beni dışarda üşütseler bile içimi ısıtıyorlar, yalnızlığımı azaltıyorlar. Adeta beyaz bir halı seriyorlar bu da sadece bizler için olduğundan kış bitince kaybolan beyazlıkla beraber insanlarda bir burukluk oluyor.

Sıra geldi ilkbahara... İlkbahar yılın en güzel zamanıdır çünkü ağaçların dalları boş kalmadığı gibi benim gönlümde doluyor. İnsan bu güzel şeyleri neden ifade edemiyor anlamıyorum. İlkbahar... İlkbaharı seviyorum ama benim aklım kışın kalbinde kalmıştı bu yüzden pek sevinemiyordum. Bundan kurtulmaya çalışacağım. Yemyeşil olan doğa ve çiçek açan ağaçlar tüm insanların gönlüne de sevgi tomurcukları yollar umarım.

Yaz gelir, ümitler yeşerir. Yazın getirdiklerini yaza yaza bitiremiyorum, seviniyorum yazın akrabalarımı kavuştuğum için seviniyorum ve tatlı yaz yağmurlarına merhaba diyeceğim için. Kalbim kışa karşı sevdalı olsa da yazı da seviyorum. Yazın al al elmalar, kirazlar bana hitap ediyor. "Gel senin kışı sevdiğin gibi sevelim seni." diyorlar. Canlarımla buluşturuyor bizi, yakıp kavuran sıcaklığı da yazın özelliklerindedir.

Bu kadar sıcaklıktan bahsettik, siz de kapılarınızın önüne bir tas su koymayı unutmayın ve o masum hayvancıkları sevindirmiş olun. Onların dili yok ama su ihtiyaçları var.

Ve son mevsimimiz sonbahar, sonbahar mevsiminde en çok aklıma Barış Manço geliyor çünkü o unutulmaz şarkısı yani hala unutulmadık şarkı "Gül Pembe". Bu yalnızlığımı söndürecek son mevsimdir çünkü kış geliyor. Dökülen yapraklar renk cümbüşü oluşturuyor. Ağaçla vedalaşan her yaprak zamanın hızla akıp gittiğini gösteriyor. Bu ay aynı zamanda hazin bir aydır çünkü atamız M. Kemal Atatürk'ün ölüm yıldönümü 10 Kasım da sonbahardadır. Her mevsim kendine has güzellikleri ve üzüntüleri içinde barındırır. Yaşamayı ya da sabretmeyi bilene...

Elif Yağmur GÜLER MİLLİ KÜLTÜRÜMÜZ

Milli kültür deyince akla türkülerimiz, geleneklerimiz, göreneklerimiz ve buna benzer unsurlar gelir. Aslında milli kültür bizi biz yapan, bizim öğelerimizi oluşturan her şeyde denir.

Peki, biz milli kültürümüze gereken hassasiyeti gösteriyor muyuz? Kültürümüzü koruyabiliyor muyuz? El sanatlarımız tarihin tozlu raflarına kaldırılmak üzere. Peki, ne yapmalıyız? Gerçekten bu çok mühim bir mesele. Örneğin el sanatlarıyla ilgili ülkemizin farklı farklı yerlerinde büyük sergiler açılrsa bu ürünlerin tanıtılması ve nasıl yapılması gerektiği hakkında bilgili elemanlar alıp ziyaretçilere el sanatlarımızın öneminden ve ülkemizdeki değerinden bahsedilse güzel olmaz mı? Arka fonda da yabancı veya pop müzik yerine bir türkü konulsa ve değerlerimiz, türkülerimiz yaşatılsa. Buna benzer açılacak yerlerde halka ücretsiz kurs verilse, mesela fabrika dokuması yerine el dokuması halılar üretilse değerlerimizin korunması adına önemli bir adım atılırdı. Düğünlerde de böyle pahalı organizasyonlar yerin köylerde dernek evleri bu işi üstlenirse, türkülerimiz çalsa, kültürümüz yaşatılsa değerlerimizin korunması için yeter de artar.

Çok zor değil aslında yapılacak her şey sadece meraklı bir girişimcinin bir adım atması yeterli. Kültürüne değer veren, bizi biz yapan değerleri önemseyen nesiller yetişmelidir, yetişecektir. Biz "biz" olduğumuz sürece güzel, "bir" olduğumuz sürece güçlüyüz.

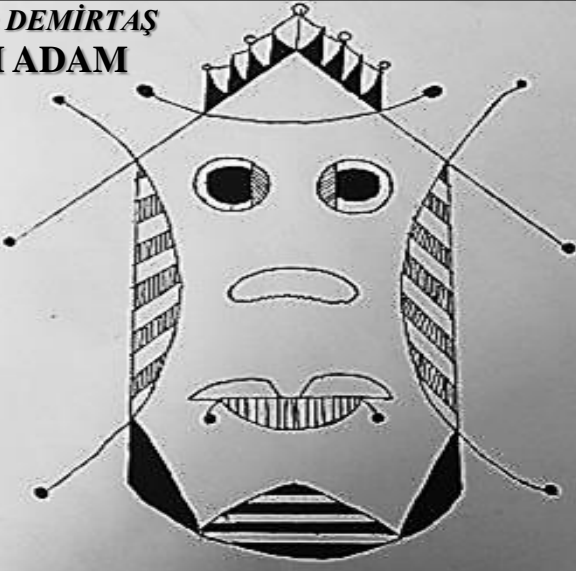
Nuray YILDIRIM HAYAL

Ne çok hayal kurardım küçükken
Şimdi özlemle bakıyorum konuşan pembe ayıcığa
Çocukluk geçti oyuncakla
Şimdi büyüyor gençleşiyor kitaplarla.

Ne çok hayal kurardım küçükken
Mor fırfırlı elbisemi özledim şimdiden
Dert, tasa nedir bilmeden
Çok güzel geçti çocukluğum bilmem neden.

Ne çok hayal kurardım küçükken
Büyümek istiyordum eskiden
Şimdi çocuk olmak istiyorum nedenini bilmeden
Belki de her şey daha farklı ve sevimli geldiğinden.

Ne çok hayal kurardım küçükken
Sorsalar bana çocukları sever misin diye
Evet derdim hiç düşünmeden bile
Çünkü onlar yüzlerinde masumiyet taşıyan
Sevimli küçük yıldızlar...

Asya YURUL İNSANOĞLU

Biz insanoğluyuz, yeryüzüne geldiğimizden beri dünyada var olan canlı cansız her güzelliği yok etmeye ant içmiş gibi etrafa zarar verdik, ormanları kaldırıp yerlerine gökdelenler diktik, zevk için tavşanları öldürdük tüylerini giydik, yunusları koca okyanuslardan alıp daracık havuzlara koyduk, fillerin dişlerini söküp aksesuar yaptık, pisliklerimizi berrak sulara döktük, parayla köpekleri dövüştürüp yaşadıkları acıyı eğlenerek izledik ve dilimin anlatmaya yetmeyeceği canilikler, işkenceler yaptık. Ne zaman gökdelenlerin oksijen üretmediğini, kirletecek su kalmadığını ve artık yediğimiz içtiğimiz her şeyde kendi ürettiğimiz zehirler olduğunu anladık

Zeynep Sude YÜREK TEK CÜMLE

Vatan vatan vatan,
Kalbimdir küt küt atan.
Herkes nasip eyle,
Cennet bir vatan böyle.

Vatan vatan vatan,
Gönlümdür küt küt atan.
Bir vatanın var ise,
Şükret askere, polise.

Vatan vatan vatan,
Varlığın içimi kaynatan.
Uzaklarda olsam da,
Kalbimdir senin için atan.

Vatan vatan vatan,
Çok emek verdi atan.
Aç, susuz gezdi ama savaş kazandı,
Minnet duyman gereken toprak altında yatan.

Vatan vatan vatan,
Bir sürü insan var seni anlatan.
Şimdiye dek vatan için yazmadıysan tek cümle,
Bence bu senin hatan!

o zaman “Dünya elden gidiyor.” ya da “Gelecek nesillere daha iyi bir dünya bırakalım.” başlığı altında dernekler açmaya başladık. Ama işe yaramadı ve asla da yaramayacaktı çünkü amacımız doğru değildi. Hiçbirimiz aslında yaptıklarımızdan pişman değildik. Öyle ki ne zaman uzayı keşfettik 100 yıl olmadan onu da kirlettik. Dernek kuran insanların bile %90’ı topladığı bağış paralarını yemeye başladı.

Canlılar asla umurumuzda olmadı ne sokaktaki kedi ne her gün onlarcasına basıp farkında bile olmadığımız karıncalar... Uyduruktan bir medeniyet kurduk diye kendimizi yeryüzünün hükümdarı sandık. Duyguları olan tek canlı biziz sandık. Biz hariç tüm canlıların tek amacı soylarını sürdürmek sandık. Yanıldık ama doğruyuz sandık.

4 büyük meslek seçtik, çocukların hayallerini elimizin tersiyle ittirdik. Doktorluk, öğretmenlik, mühendislik ve avukatlık... Doktor olmamızı isterken hayat kurtarmamız için değil, öğretmen olmamızı isterken bilinçli nesiller yetiştirmemiz için değil, mühendis olmamızı isterken insanlık için faydalı gelişmelere yol açmamız için değil ya da avukat olmamızı isterken iyi insanların haklarını korumamız için değil para için istedik.

Kendi hayallerimizin peşinden koşmak, kendi hayat çizgimizi çizmek bir yana artık büyüklerin bizim için çizdikleri yolun dışına çıkamıyorduk. Her şey hazırdu büyüdüğümüz zaman onlar gibi onların istediği gibi olacaktık. Bizi de kendileri gibi dünyayı mahveden canavarlara dönüştürmeye çalışıyorlardı. Okulların kitap okutulan, test çözdürülen yerler olarak gördük. Bu yüzden pek az kişi bilir oldu elektronların yürek sızlatan hikâyesini. Elektronlar nötronların etrafında döner dedik ama kimseye elektronların nötronlara âşık olduğu bu yüzden etrafında dolaşıp durduğu ama nötronların elektronlara hiç yüz vermeyip protonlara yaklaştığını üzüntüsünden kahrolan elektronların ise eksi oluverdiğini kimseye anlatmadık. Elektronların hikâyeleri ve nicesini bize anlatmaya çalışanları onlar deli (!) deyip tımarhanelere tıktık.

Artık zarar verilecek bir yeryüzü kalmamıştı bunun üzerine günün birinde evren bir araya gelip insanoğlunu cezalandırma kararı aldı ve bu işi güneşe verdi. Güneş kısa bir süre içinde intihar edecek ve insan ırkını da yanında götürecekti.

Mahşub Reyhan AY ÖLÜME TERK EDEN

Merhaba... Ölmeme razı olan ya da neler yaşadığını fark bile etmeyenler. Katil olmak için illa birini öldürmek mi veya ceset mi gerekir, ölüme terk eden de katil değil midir?

Evet, kızgının size! Yapraklarım bu yağmurlu havada bile sarardığı için kızgının mesela. Herkesin konuşmaya ihtiyacı olduğunu bilmenize rağmen yanıma sadece gölge aradığımızda ya da yağmurdan kaçmak istediğinizde gelmenize...

Ama size anlatmam lazım bunları. Çünkü bilmenizi istiyorum. Ben kuruyorum, en dibimden en uçtaki yaprağıma dek. Sıkılıyorum, yanımdan her gün onlarca insan geçmesine rağmen. Sanırım yaşamıma son veriliyor. Her geçen gün dostlarım birer birer yok ediliyor. Yerine beton yığınları dolduruluyor. Dedim ya yaşamıma son veriliyor. Yaşamımıza son veriliyor, yaşam alanı bırakılmıyor hiçbirimize. Bunu bilmek kötü, bunu bilmek acı. Bazıları “Keşke ne zaman öleceğimi bilseydim.” diyor ya hani sinirleniyorum onlara. Yaşanmaz ki hayat korkudan. Her an “ Bir dakika daha yaklaştım ölüme” diye söylenir dururlar. Ve o ölecekleri gün... Hayal dahi edemiyorum yaşayacakları hüznü. Ben gözyaşlarımı dökerdim yaprak döker gibi.

Dışardan nasıl gözüküyor insanlar biliyor musunuz? Korkak! Evet, yanlış duymadınız - ya da okumadınız - korkaklar. Yaşamaya hatta en acısı konuşmaya korkuyorsunuz. Bu benim öleceğimi bilmemden bile daha kötü. Söylemiyor ya söyleyemiyor kimse fikrini. Acıtıyor bu benim kurumaya yüz tutmuş köklerimi dahi. Bencilsiniz. İki türlü bencilsiniz. Kendinizden başka yaşayan hiçbir canlı umrunuzda değil. Size bir ormanın, ağacın ne zararı var ki? Neden onları kesip yerine işe yaramaz beton yığınları dikiyorsunuz? Bir ağaç kesilince - yerine fidan diktik demek bir şeyi değiştirmez- siz katil oluyorsunuz? Buna sessiz kalınca da suça ortak. Diğer bencilliğiniz ise en yakınınızdakilere bile bir sohbeti çok görüyorsunuz. Ben kurumaya yüz tutmuş bir ağacım, etrafındaki bütün arkadaşları kesilmiş, onunla - kendimle- tek konuşan çocuk bedenli arkadaşları büyütülmek zorunda kalmış bir çınarım. Ben gitsem bile siz hoş kalın.

Bir varmış bir yokmuş. Evvel zaman içimde kalbur saman içinde develer tellal iken pireler berber iken ben anamın beşiğini tıngır mıngır salları iken herkesten uzak yaşayan tek derdi kötülük olan bir cadı varmış. Bu cadı sık sık çocukları yanına çağırır gelmezlerse yaptığı sihirler sonucu mağdur çocukları evine hapsedermiş. Çocuklar bu kötülüğü bilmez sadece onlar cadıyla eğlenirlermiş. Günler geçmiş saatler ilerlemiş ve aileleri beraber oyun oynadıklarının sandığı çocuklara bağırır. “Yavrum hadi gel oyun saati bitti yemek hazır.” demiş. Ama verdiği sese cevap hiçbir zaman gelmeyecekmiş. Tabi zavallı annenin bundan haberi yokmuş. Verdiği sese karşılık gelmeyince çok telaşlanmış ve hemen kocasına haber vermiş. Kocası aslında biraz sorumsuzmuş hiç aldırmadan “ Çocuk değil mi yine girmiştir bir deliğe merak etme bir yerden çıkar.” demiş. Ama çocuk ortadan çıkmayınca adam biraz düşünmüş ve hanım “ Korktuğun şey başımıza geldi.” demiş. Bu sözleri duyan kadının telaşı iki katına çıkmış. Cadının elinden çocukları almak çok zor hatta imkânsızmış. Cadının sihri çocukların üzerinden alacak tek bir çare varmış. O da cadının yaşadığı yerin karşısındaki ormana gidip o ormanın en yaşlı ağacındaki kraliyet yüzüğünü almamış. Bu şirin köyün insanları kendi kendilerine mutlu mesut yaşarken bilmeyerek o ormanın ağacını yanlışlıkla kesen yaşlı bir adam ağaca dokunmuş ve o günden bugüne başlarına musallat olan cadı gelmiş. O ormanla cadı ortak büyü ile köye girmiş. Zavallı kadın köyde feryatlar ederek bütün köyü etrafa toplamış. Ve dediği sözler sadece şunlar olmuş: “Ey ahali, bugün benim başıma gelen yarın sizlerin başına gelir ve bunun için birlik olmalıyız.” demiş. Hep beraber oturup kraliyet yüzüğünün iksirini yapıp o ormanın en yaşlı ağacının dibine dökmüşler ağaçtan kraliyet yüzüğünü almışlar ve hemen oradan uzaklaşmışlar. Hepsisi cadının evinin etrafını sarmış. Ve cadıyı çağırılmışlar. Cadı dışarı çıkar çıkmaz kraliyet yüzüğü gücüyle cadı bir ağaca dönmüş.

Ailesine kavuşan çocuklar çok mutlu olmuşlar ve bundan sonra gözleri arkada kalmayıp mutlu mesut yaşamışlar.

Selim MERT
HAYAL

Ahmet Eren UZUN **KİTAPLAR ÖZEL GÜÇLERİMİZDİR**

Herkes bir özel gücü olmasını, başka bir kişinin bedenine girebilmeyi, zamanda yolculuk yapmayı, uçmayı ve çok güçlü olmayı ister. Ve her gün bunun hayalini kurar. Bu kişiler kitap okumamıştır. Yani Don Kişot'un ya da Beyaz Diş'in içine olayları yaşamamıştır. Hiç devletlerle savaşmamış, korsanlarla mücadele etmemiştir. Bunun yanı sıra dünyada kitap okuyan, yok yok okuyan değil yaşayan insanlar vardır. Bu insanlar hayatta istediği her şeyi yapabilirler çünkü ruhlarının bedenden çıkıp özgür olduğu bir alet bulmuşlardır. İstedikleri yerlere gidip oranın doğasını görüp havasını içine çekebilirler, bir kral olup şehir yönetebilirler ve daha nicelerini yaparlar. Bu yüzden kitap bizim özel gücümüzdür.

Ceren OĞUZ **HAYATIN SESİ**

Şarkı yani diğer adıyla müzik. İlk insanlar bir delik öküz boynuzundan, içi oyuk bir kamıştan ya da kemikten bazı sesler elde etmişlerdir. Üfleli çalgılar böyle doğmuştur. Ama insanoğlu bunlarla kalmayıp dev adımlarla ilerlemiştir. Çünkü insanın en doğal yöntemi bulduğu ilk olanla yetinmeyip onu zenginleştirmektir. Avcılıkta kullanılan yaylardan sesler telli çalgılar grubunun doğmasını sağlamıştır. Yine kemikler, taşlar, tahtalar yere vurularak bugünün vurma çalgıların ilkel halleri olmuştur. Yüzyıllar boyunca yapısı gelişmiş ve bugüne ulaşmıştır. Bu müzik aletlerinden çıkan sesler hayatımıza renk katmıştır. Ders çalışırken, bir işi yaparken, otururken, arabadayken kısacası her yerde ve her an müzik hayatımıza eşlik etmiştir. Yani müzik tüm insanlık için bir yaşam tarzına dönüşmüştür. Müzik tarihinin ilk bestesini Galileo'nun babası Vincenzo Galilei 1581 yılında yapmıştır. O tarihten itibaren müzik bir ilham kaynağı, bir yaşam tarzı olmuştur. Müziksiz bir dünya susuz bir çöle benzer. Müzik zor zamanlarımızda ruhumuzu besleyen bir arkadaş olmuştur. Konfüçyus “Hayat ızdırıp ve keder verirse sükuneti müzikte arayınız. “ Müzik mutlu olmak, sevinmek ve hayatı eğlenceli yaşamaktır. Müzik aslında çok daha fazlasını ifade eder. Sayfalara sığmaz...

Sudenaz ÇELEBİ **ÇOCUKLUĞUMU İSTİYORUM**

Her an bir gürültü
Ne duymak istiyorum
Bu sesleri
Ne de
Kulaklarımı ellerimle kapatmak.

Sadece çocukluğumu
Yaşamak istiyorum.
Gülmek eğlenmek gibi
Tıpkı sizler gibi.

Ben artık ağlamak istemiyorum,
Her an ne olacak diye
Beklemek de, düşünmek de
İstemiyorum.

O gürültüler, o sesler
Her bir mermide içimden
Kopan o hisler
Anlatamıyorum, anlatmak istemiyorum.

Korkuyorum şehidimiz olacak diye
Korkuyorum bana, aileme,
Arkadaşlarıma, kardeşlerime
Zarar gelecek diye.

Bir yardım eli
Bizim için bir umut
Bir güneş, yeni bir doğuş
Oldu ve olacak.

Namustur vatan
Kirli ellerin giremediği
Temiz ellerin hakkıdır vatan.
Çalışanıdır, çabalayanıdır.
Bizim gibi çiçeklerindir vatan.
Cenneti ayaklarının altına alan,
İçinde kocaman bir aileyi taşıyan,
Ana, babanıdır vatan.

Bir evdir vatan,
İçinde Adalet'i, Barış'ı, Sevgi'yi, Umut'u bulunduran
Yaşam alanıdır vatan.
Kaynana-gelin kavgası yoktur bu evde
Yemeğinde acı yoktur bu evin
Baba işten gelir Sevgi'yi alır kucağına
Anne de Umut'u çağırır yanına
Adalet'le, Barış hep ders çalışırlar
Durmadan çalışırlar.
Bilirler ki bu evi onlar yaşatıp yüceltecekler...

Şafak SAYGILI KEMAN

Keman çalmak ilk başlarda zor ve sıkıcıdır. Zamanla gayret edildiğinde melodiler sıkıcılık ve zorluktan eser bırakmaz. Parmak uçlarıyla hayallerin birleşince uçsuz bucaksız hazzı, zevki yaşatır sana melodilerle.

Zıttır bazen, en küçük yaylı dersin ama en çok ses aralığı ondadır.

Doğan Enes ZENGİN YAŞAMAK

Kardeşimle birlikte dört kişilik bir aileyiz. Çoğu zaman kardeşimi kıskanır ve onunla sürekli kavga ederim. Anne ve babam da hep bana kızar, neden mi? Çünkü o küçükmüş. Küçükler bilmez, küçükler anlamaz, küçükler yanılır ama ben yanılmamışım!

Aslında bu böyle değil çünkü kardeşim ağlama eylemini sürekli haline getirdiğinden ağlayan o, dolayısıyla ağlatan ben oluyorum, oluyormuşum. Kardeşim ağladığında ailem doğrudan bana kızıyor, neden ağlatıyorsun diye hep bana kızıyorlar. İşin aslı hiç de böyle değil, kardeşim hoşuna gitmeyen bir şey olduğunda hemen ağlıyor, böylelikle hoşuna gitmeyen şey olmuyor ve istediğini elde ediyor. Bir de şunu iyi anladım küçükler canının istediği zaman ağlayabiliyor hele bir de kız ise canı istemese de ağlayabiliyor.

Sosyal Bilgiler dersinde gördüğümüz sözlü ve sözsüz iletişimin yanında bir de beden dili var idi. Anladım ki kardeşim bu üç iletişim tekniğini aynı anda kullanabilme konusunda ustaymış. Bu iletişim yollarından üçünü aynı anda kullanma konusunda çok etkili olduğunu söyleyebilirim.

Aslında ailem kimin suçlu olduğunu gayet iyi biliyor. Bana kızarken çoğu zaman göz kırpmıyorlar. Bana kızıldığını gören kardeşim ise hemen ağlamayı kesiyor ve gözünden akan yaşlar birden dinliyor. Ben de olayı anlıyor ve hiçbir şey demiyorum. Hiçbir şey olmamış gibi davranıyorum.

Bazen büyük olmak iyi bazen de küçük olmak... Şunu çok iyi biliyorum anne ve baba olmak hepsinden zor. Sorumlulukları gerçekten çok fazla, bazen onları dahi kıskanıyorum. Kardeşim küçük olduğu için ağlıyor, küçüklüğünden dert yanyor; ben ise bazen büyük olduğumdan dert yanyorum. Herhalde her yaşın kendine özgü zorlukları ve güzellikleri var. Yaşamak bu olsa gerek...

İnceciktir teli ama nasıl kuvvetli sestir ortaya çıkan, gayrettir, disiplindir. Bazen eşlik edeceğiniz neşeli nağmeleri dile getirir. Bazen tellerin dilinden ta içinize, yüreğinize nağme nağme akar.

Bir köprüdür aslında keman. Sadece dört notayı birbirine bağlamaz. Doğunun sanat aşkını batının matematiğine bağlar. Akıldır, zekâdır, hesaptır, ritimdir. Keman; çalındığında içindeki en derin duyguları açığa çıkaran, bazen acıklı bazen duygulu, içli notaları barındıran bir şaheserdir. Ailecek keyifli bir akşamın vazgeçilmez bir parçası olur dinletisi...

Merve Elif AYDIN EDİSON

Merhaba, ben Thomas Edison. Biliyorsunuz ki ben dünyaya yararlı bir buluşla adımla duyurdum. Ne mi yaptım? Merak ediyorsunuz değil mi? Aydınlanmanız için ampulü buldum. Akşamları mumla, gaz lambasıyla değil sadece tek bir tuşa basıp aydınlanabiliyorsunuz. Peki, ben icadımı yaparken neler yaptım, nasıl davrandım, hangi süreçlerden geçtim. Merak ediyorsanız yazımın devamını okuyun.

Aslında her şey 1878 yılının kasım gecesinde başladı. O gece kendi yazı masamın üzerinde oturuyordum. Oldukça dalgındım, ne yapacağımı düşünüyordum. Düğmemle oynarken düğme koptu. Düğme kopunca bir iplik sarktı. O iplik parçasını görünce aklıma bir fikir geldi. Laboratuvara gittim. Çalışanlarıma o minik iplik parçasını gösterdim. Onlara şunu sordum: "Buna benzer bir parçayı elektrik iletimi için kullandık mı?" dedim. Hayır dediler ve çalışmalara başladım, ipliklerden ince kömürleştirilmiş parçalar yapmaları talimatını verdim.

Artık icadımın sonuna yaklaştığını hissetmeye başlamıştım. Aslında kaç defa denediğimi, ne çok fikrimin hayal kırıklığıyla sonuçlandığını bile unutmuştum. Ama yılmadım. Her başarısızlığım tecrübe oldu ve sonraki denemelerim için neyi yapmamam gerektiğini bana gösterdi. Yardımcılarıma kalsa şimdiye çoktan vazgeçmiştik, onlar da burada değillerdi. Umutsuzlardı. İplikleri içine koymaya devam ettim. İplikler kırılıyordu ama ben pes etmedim. Nihayet ampulü icat ettim. Artık dev bir adım attım. 4 Eylül 1882 tarihinde arkadaşlarımla elektrik tesisatlarını kurduk. Her yer ışıl ışıl oldu. Başarıya ulaşmak için gereken sabırdı, sabır. İnsanlığa büyük bir hizmet etmenin manevi huzuruyla hayatıma devam ettim ve 18 Ekim 1931 tarihinde hayatın ışıkları benim için söndü.

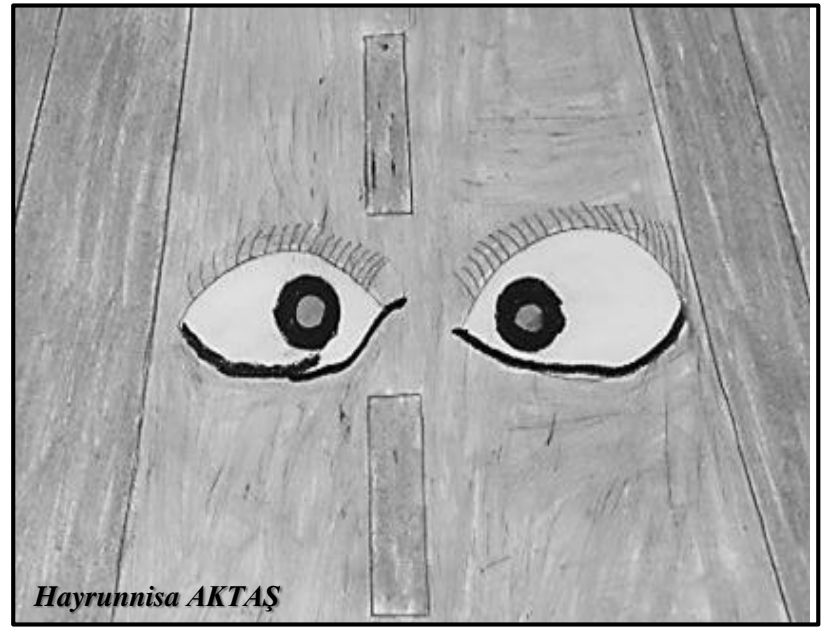
SOKAK KEDİSİNİN BİR GÜNÜ

Sabah uyandıgımda tüylerim köklerine kadar ıslanmıştı. Ne kadar derin uyuyordusam hem yağmurun hem de başımda dikilen koca kedilerin farkına varmamışım. Sanki park kendi mallarıymış gibi bana bakıyorlardı. Nereye gitsem orayı sahiplenmiş bir kedi oluyor. Kışın ortasında küçük bir kedi olduğum için çok şanssızım, çitkırıldım kızlardan başka kimsenin benden ürktüğü yok. Zaten onların da yanında hep birleri olur, beni kovalarlar. Neyse ben de kalkıp bakkalın oraya gittim. Yürürken halimi düşündüm, keşke yazın daha küçük bir yavruyken bana bakan çocukların yanında olsaydım. Bu arada size kendimi tanıtmayı unuttum ben Cena.

Daha çok küçük bir yavruyken annemi kaybettim sonra bir kız beni buldu ve bana bakmaya başladı işler tam rayına oturdu derken bir gün kızın işi çıktı beni bir sitenin çocuklarına emanet etti. O gün saatler geçmek bilmiyordu, küçük çocuklardan kurtulur kurtulmaz gidip sessiz bir yere kıvrıldım. Az sonra diğer çocuklardan yaşça büyük iki kız yanıma gelip beni sevmeye başladılar. Kızlardan hoşlanmışım kucaklarına kıvrılıp uyudum. Uyandıktan sonra da o kızlar bana yemek verip benimle oynadılar. Akşam olduğunda sahibim beni almaya geldi. Sahibime beni teslim eden -o kızlardan uzun boylu olandı- beni verirken çok üzüldü. O akşam sahibim beni özlediği için onla birlikte uyumamı istedi beni içeri aldı. Sonra kapı pencere kitlendi. Şansa bak ki benim de çok tuvaletim geldi ben de dayanamayıp yatak örtüsüne tuvaletimi yaptım. Yapmamla evden kovulmam bir oldu sahibim kimsesiz kalmayayım diye beni o siteye götürdü. O siteden altı kişi topluca beni sahiplendi yemeğim, temizliğim ve yatacağım yer artık onların sorumluluğuydu. İlk başta ismimi Ezel koydular ama beğenmemiş olacaklar ki Cena olarak değiştirdiler. İsmim sahiplerimin baş harflerini temsil ediyordu "C" Cemre, "E" Eren, Ezgi ve Ela(Ela ve Ezgi ilk benle ilgilenen kızlardı),"N" Nihat,"A" ise Asya demektir. Önce beni neyle besleyeceklerini araştırdılar, yemekleri kimin vereceğini kararlaştırdılar, Eren benim için bir kulübe yaptı, beni yıkamayı da düşündüler ama daha küçük olduğum için onun yerine pudraladılar. Günlerim çok güzel geçiyordu her gün en az üç çeşit yemeğim oluyordu, yumurtam, yoğurdum, sütüm ve bazen de et...

Ama bazı büyükler ve yönetici benden rahatsız olmaya başladı ve bir gün beni alıp siteden uzak bir yere götürdüler. Kirlenmeye, çöp karıştırmaya başladım. Siteyi yeniden bulmaya çalışıyordum ama bulamadım ve sonra kara kış yüzünü göstermeye başladı. Sahiplerimin yüzleri, sesleri bir bir aklımdan silinmeye başladı. Ben de bir yerden sonra siteyi aramayı bıraktım ama hissediyordum çok yaklaştım. Ve ardından hepimizin bildiği şeyler olmaya başladı klasik bir sokak kedisi hayatı yaşamaya başladım. Bakkal, park, sokaklar... Pek bir arkadaşım yok. Kimse haz etmez benden ebatlarım küçük diye küçük görürler beni. Zaten sokakta benim gibi yaşamak çok zor herkesin bir çetesi var çetesi olmayanlar ise ya bir okulun öğrencilerinden besleniyor ya da çok güçlü. Ben ise yetim, sevgiye muhtaç, minyon bir kediye.

Evet, işte bu benim hayatım. Nerde kalmıştım? Bakkala gittim ve yerdeki cips kırıntılarını yemeye başladım. Cips insanlar için zararlı bir şey ama benim için çok daha kötü. İçinde yemem kesinlikle yasak olan her şey var nerdeyse fakat yapacak bir şey yok, sokak kedilerine kimse yumurta ya da et vermiyor. Kahvaltımı cips kırıntıları ve çamurlu su ile yaptıktan sonra yere yatıp beklemeye başladım. Az sonra bakkalın sahibi geldi. Sobasını yaktı içerisi sıcacık oldu. İnsafsız adam içeri

girmeye çalışırken beni sopayla kovaladı ama inat ettim. Ben de Cena'ysam oraya gireceğim dedim. Sonuç olarak başardım, gidip adamın beni göremeyeceği bir yere yatıp uyumaya başladım. Sonra cani adam ne yapsa beğenirsiniz üstüme bir kova soğuk su boşalttı. Soluğu dışarda aldım. Gece yağmur şimdi de bu dedim, hava da soğuk kesin hasta olacağım.

Öğrencilerin çıkış saatini bekliyordum, o saatler çok bereketli olur çocuklar bir şeyler alır size verir, vermese bile yere döker böylece karnınız doyar. Hatta bazı koca yürekli çocuklar sizin için bir şeyler alır sonra bir de kafanızı okşarlar. İşte ben de o koca yürekli çocuklardan birini bekliyordum, önceki gün tanışmıştık. Ben cips yerken yanıma gelip "Sen Cena'ya çok benziyorsun." demişti. Evet, ben de onu birine benzetmişim. Ama kime? Kim olduğunu hatırlayamıyordum. Bakkala girdi ve bana süt aldı sütü bir kaba koydu sonra üstüne su ilave etti, ben de bir yandan içiyor bir yandan da etrafında dolaşım kim olduğunu hatırlamaya çalışıyordum. Kız bu arada usul usul başımı okşuyordu. Sonra neden bilmem uzun süredir yapmadığım bir şey yaptım ve kızın kucağına yerleştim. Başımı kıza çevirdim ve yattım. Sonra kız geç kaldığını söyleyerek kalktı ve gitti. Sonra yolun başında o kıızı ve yanında başka bir kız gördüm o da tanıdık geliyordu. Ben de yavaş yavaş onlara doğru yürümeye başladım, sonra içimden lanetler okumama sebep açan bir olay gerçekleşti. Ben tam kızları hatırladığım adımlarımı hızlandırdığım anda önüme mahallenin en azılı kedi çetesi çıktı. Tahmin edersiniz aramız pek iyi değil, beni sorguya çekmeye başladılar. Ben de bana doğru yürümeye devam eden koruyucu meleklerime güvenerek ters ters cevaplar vermeye başladım. Bir de baktım ki kızlar köşeyi dönmüş başka bir yere gidiyor. O an sonumun geldiğini anladım. Üç iri kedi birden sıska ve hasta vücudumun üstüne atladılar. Onlar hiç acımadan pençelerini tüylerime, derime batırıyor bense kaçmak için yer arıyordum. Bulduğum ilk fırsatta kızların gittiği yere doğru koşmaya başladım. Ardıma bakmadan patilerim dayandığı kadar koştum. Durdum tek adım atacak halim kalmamıştı. Olduğum yere yığıldım. Önümde hayatımın en güzel günlerinin geçtiği site duruyordu ama artık çok geçti güzel günler geri gelemezdi. Gözlerim kapandı, hayatımda ilk kez gözlerimin hep kapalı kalması için dua ettim. İlk ve tek duam kabul oldu gözlerim bir daha açılmadı.

Elanur AKARSU

BENİM KAHRAMANLARIM

Hepsi bir, hepsi ayrı benim için
Her şeylerini verdiler vatan için
Yeri geldi sevindiler,
Yeri geldi ağladılar
İçin için...
Değil midir her şey
Vatan için!

Nezahat başladı dokuz yaşında,
Bitirdi her şeyi on iki yaşında,
Tam üç sene boyunca,
Savaştı her köşede korkusuzca.

Şerife Bacı'ya ne demeli,
Küçücük çocuğuyla cephelerdedi,
Cephaneler için kendini ele verdi,
Bu kahramanlık değil de neydi?

O idi Kara Fatma ruhuyla,
Gitti İzmir'i kurtarmaya,
Yunanlılar ezdi geçti,
Yirmi beş esiri bir subayla.

Rümeysa Nur YAYILKAN ÖLÜDENİZ

Maviydi. Yavaş yavaş yükselip alçalıyordu. Sesi de ıssız ormanlarda kurtların uluması gibiydi. Bir tek kuş bile uçmuyordu gökyüzünde. Hava sisliydi. Kanatlarını germiştii bulutlar denizin üzerine. Bu durum denizin hoşuna gitmiyordu. Çünkü o da istiyordu gökyüzündeki kuşların kanat çırpmasını, kartalların üstünde süzülmesini. Kim bilir belki de gökyüzü uçaktaki küçük bir çocuğun el sallamasını istiyordu. Yalnızdı. Zifiri karanlık kadar yalnızdı, sessizlik kadar yalnız... Yanında kimse yoktu denizin. İnsanların attığı çöplerden başka. Bu yüzden hüznü hatta korkmuş olabilirdi. Çünkü kendini toprağın derin kuytuvarı içinde bulmak istemiyordu. Artık insanlardan korkmaya başlamıştı. Her gelen insan arkasında iz bırakarak veda ediyordu denize. Tahmin ettiğiniz gibi çöp atarak gidiyorlardı. Hiç düşünmüyorlar mı acaba? Deniz bunu istiyor mu, bu durumdan memnun mu? Denizin hala yüzü solgundu. Uçsuz bucaksız denizde tek bir balık yoktu. Suda yaşayan diğer canlılar da. Çünkü hepsi tek tek zehirlenip denize veda sözlerini söylüyorlardı. Deniz her bir balık öldüğünde biraz daha nefret dolu gözlerle bakıyordu insanlara. Haksız mıydı? Hiç sanmıyorum. Balıklar zehirleniyordu. İnsanlar fabrika atıklarını da denize bırakıyordu. Deniz neredeyse toprağın kuytuvarı içinde kaybolmayı bile göze alacak kadar üzgündü. Bu çöp kutuları varken neden beni kirletirler ki diye düşünüyordu deniz. Hayattan soğumuştü. Yanına kimseyi istemiyordu. Yalnızlığı özlemişti. Yıldızların ışığı gözlerine vursun, sadece kendi oluşturduğu dalga sesleriyle kıyıda son bulan yolculuğuna başlasın istiyordu. Her insan arkasında bir iz bırakarak gidiyordu. Deniz bunu istemiyordu.

Aybüke TUNCA

MASMAVİ KOCAMAN BİR DOST

Gökyüzü mavi bir boşluktan ibarettir aslında. İçinde yıldızların, ayın, güneşin ve bulutların bulunduğu kocaman, mavi bir boşluktur gökyüzü. Gökyüzünü denize benzetebiliriz aslında ama gökyüzü daha zarif, narin ve masumdur. Maviliğın içinde kaybolur insan. Pamuk gibi bulutlarla, içimizi ısıtan güneşle, gece bize yol gösteren ay ve yıldızın ahengiyle oluşmuştur aslında. Gökyüzü birçok dosttan daha bağlı bir dosttur. Geceleri ona sığındığımız, gözyaşlarımıza ortak olan bir dost. Bizim de onun gözyaşlarına ortak olduğumuz bir sırdaş. Belki de tek dostumuz gökyüzüdür. Çünkü gecelerimize ortak olan sadece gökyüzü var. Gece bizi ayıyla, yıldızıyla aydınlatan, ağlamalarımıza, gülmelerimize ortak olan kocaman bir dost arıyorsak kafamızı kaldırmamız yeterlidir.

Berat ÖZTÜRK

DÜNYA DIŞI ZEKİ VARLIKLAR MEVCUT MU?

Evet, çoğumuz bu soruyu düşündük. Ünlü gök bilimci Carl Sagan'ın da dediği gibi "Evrende yalnız olduğumuzu iddia etmek, okyanustan bir bardak su alıp yunuslar yok demek gibi bir şeydir." Bu görüş bence kesinlikle doğru. Bence doğru olmasının sebepleri üzerine düşünülebilir. Kendi yıldız sistemimiz ele alalım. Bu sistemde 8 gezegen var - Merkür, Venüs, Dünya, Mars, Jüpiter, Satürn, Uranüs ve Neptün - değil mi? Bu sistem ise Samanyolu Galaksisi isimli bir galakside yer alıyor. Bu galaksi spiral şeklinde olup, spiral kollar arasındaki mesafe yüz bin ışık yılı uzunluğundadır. (Işık yılı, bir zaman değil mesafe ölçüsüdür. Işığın "bir yılda" aldığı yolu; yani yaklaşık 9,5 trilyon kilometrelik mesafeyi ifade eder.) Yani buranın içine kentilyonlarca (18 basamak) yıldız sistemi sığabilir.

O yıldız sistemlerinde ise septilyonlarca (24 basamak) gezegen olabilir. Bu galaksinin bulunduğu bu koca evrende ise noncentilyonlarca (2703 basamak) Samanyolu gibi galaksi sığabilir. Bizim yıldız sistemimizde bile yaşam oranı 8/1 ise bu kadar küçük sistemlerin-evrenin kendisine kıyasla- var olduğu şu koca evrende nasıl yalnız olabiliriz?

Belki sizi ikna ettim ya da etmedim. Aklınıza şu soru gelebilir: Madem varlar; filmlerde, kitaplarda olduğu gibi gelip neden bizimle iletişim kurmuyorlar? Benim bu soruyla alakalı saatlerce süren düşünme sürecimin sonunda ulaştığım sonuçlar şunlar:

1. Onlar varlar fakat bizim gibi uzayda büyük mesafeleri kat edebilecek kadar gelişmemiş bir medeniyetler. (O zaman şu Mısır'daki koca piramitleri kim yaptı?)

2. Onlar varlar. Gelişmiş bir medeniyetler. Bizi uzaktan izliyorlar fakat sadece tarih ve insanlık öncesi dünyayı görüyorlar. Sebebi ise bize çok uzaktalar ve bizim dünyamızdan yansıyan ışık onlara geç varıyor ve bize göre çok eski bir dünyayı görüyorlar.

3. Onlar varlar. Çok gelişmiş bir medeniyetler. Bizim varlığımızdan bir şekilde haberdarlar fakat iletişime geçmiyorlar çünkü bizi ilkel ve işe yaramaz olarak görüyorlar.

İşte benim dünya dışı zeki varlıkların varlığına dair fikirlerim bunlar. Umarım siz de benim gibi 'uzaylıların' varlıklarına inanmak istiyorsunuzdur.

Arife Sude KÖR
SİZDEN UZAKLARDA
HASRET DİYARINDAYIM

Sen anne, baba nedir bilir misin ?
Sen annenden, babandan, ilinden,
Mahallenden ayrılmak nedir bilir misin ?
Sen anne, baba hasreti nedir bilmezsin,
Gözyaşının rengini bilmezsin.

Özlemlerle yaşıyorum
Anne babamdan, kalbimden yüreğimden uzakta,
Özlemi kamçılıyor yüreğimi,
Sen özlem nedir bilmezsin.

Her sabahın seherinde acıyla açarım gözlerimi,
Annemden, babamdan her ayrı durduğum gün,
Umut yelkenlerini açarak,
Sizi bekliyorum baba.

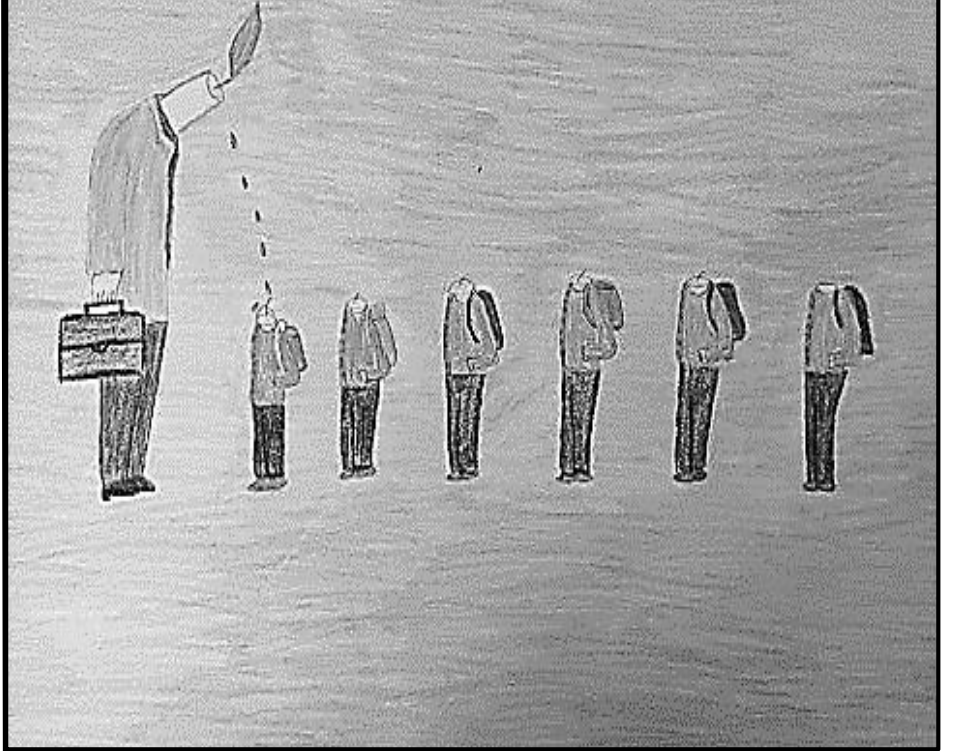
Zincirini koparamadığın duygular sözler,
Boğazımda bayatlayan vaatler,
Göğsümde yaralanan o sözlerin,
İlacı yok, hülyası yok,
Dinmiyor özleme isyan,
Annem babam olmadıkça.

Her geçen gün kalbime hançer gibi saplanıyor,
Amaçsız bir ayrılığın kucağında yatarken,
Umut, mutluluk kuraklığı yaşarken,
Artık sessiz suskunluğuma gömülüp,
Umutsuz bir hayal gibi görünüp,
Her geçen gün yanıp tutuşuyorum.

Artık özlemde bir şey görmüyor gözlerim,
Hülya ile yaşıyor sözlerim,
Sükutlara bürünmüş çiçek gibiyim,
Annem, babam yanımda olmadıkça.

Her gün bir mahkum gibi,
Çıkmaz demirlerin arkasında,
Hasretin karanlık kuyularında,
Yanıp tutuşan ateşlerimle,
Sizleri bekliyorum.

Emirhan SERAY
MUM MİSALİ

Sudenaz YÜRÜK
KİTAPLAR

Kitaplar... Bazen gözyaşlarımız altında sırlıklam olan, bazen heyecandan ellerimiz titrerken ellerimizin arasında tutmaya çalıştığımız, bazen sinirden duvarları yıkacak durumdayken onlara zarar vermeye kıyamadığımız nesnelere. Gerçekten sevenler için ise çok daha ötesi...

Kitapları sevmek bir insanı, bir hayvanı, bir bitkiyi ya da bir yeri sevmekten çok daha farklı bence. Sana yavaş yavaş içini açan, tanıdıkça sevdiğin, hiç ayrılmak istemediğin bir arkadaş gibi. Ve bu arkadaşların da insanlar gibi farklı farklı kişilikleri var. Kimileri daha fantastik, kimileri daha hüznü, kimileri daha heyecanlı, kimileri daha eğlenceli, kimileri de daha bilimsel. Mesela bazen karşına öyle kitaplar çıkar ki yazarına her bir sayfasını okudukça teşekkür edersin. İçindeki karakterler dostun olur, ailen olur bazen de kahramanın olur. Bence öyle kitaplarla karşılaşmak çok çok büyük bir şans. Ve mükemmel bir duygu.

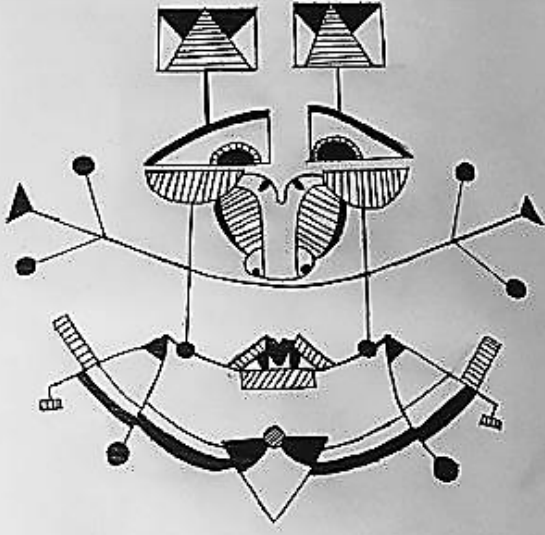
Bu tarifsiz duyguyu yaşamak için bulduğumuz her kitabı okuyup onlarla tanışmalı ve yeni dostlar bulma şansını sonuna kadar kullanmalıyız.

Elif Sude AKSOY
GÖKYÜZÜ

Bir gökyüzü ne kadar huzur dolu olabilir ki? Eğer hiçbir umudun kalmadığı anda sığındığın yerdir gökyüzü. En iyi arkadaşdır. Seni yargılamadan dinler dertlerini. Bazen susmasına kızsın da sonra aklın başına gelir. Onun kaybetmekten korktuğun için daha fazla sinirlenmezsin. Senin gözyaşlarını akıtır gökyüzü. Her ağladığında biriktirdiği yaşları. Sen de çok seversin gözyaşlarının altında ıslanmayı. Acı çekerken döktüğün gözyaşları seni acılarından arındırır o an. Sana kucak açar gecenin karanlığında ay ve yıldızlar. Onlar gökyüzünün çocuklarıdır. Onun gibi cömerttirler. Gecenin karanlığında sana yol gösterirler. Gökyüzü tahmin edemeyeceğin kadar huzurludur. Çünkü kimi zaman dost, kimi zaman anne, kimi zaman da yol göstericiniz olur. İyi bir arkadaş arıyorsanız uzakta aramayın, kafanızı yukarı kaldırın yeter.

Melih Buğra SAGBAZAR

Muhammed Emin KIRCABEL

Rabia DEMİR **SAVAŞIN ÇİÇEKLERİ**

Bir gram petrol için
Verilen canlar yok hebâ,
Katledilen sarılmış çocukmuş adı
İnsanlığa salınmış en büyük vebâ.

Çocukların duyguları çalınmış
Özgürlükleri elinden alınmış
Ruhlarına kelepçe çakılmış
Düşünceleri habersiz satılmış.

Kerkük mutlu bir yurttu,
Ezelden kutlu, şânı namlı
İlahi ulu, güvenli yuva
Vatan oldu onlara!

Elif Yağmur GÜLER **GÜNEŞ VE SARIŞIN ÇOCUK**

Merhaba ben Güneş. Dünyanızı aydınlatan Güneş. Her sabah o sevimli, minik odanızın küçük penceresinden ışınlarını salan Güneş. Yüzünüze o ışınlarım vurduğunda yataktaki yönünüzü değiştirmenize sebep olan Güneş.

Bugün yine doğdum üzerinize. Bilmem rahatsız mısınız benden ve "Yine ne erken doğdu bu Güneş!" mi dersiniz? Ya da havadan sudan konuşurken ozan tabakası da deliniyormuş, Güneş zararlı ışınlarını dünyamıza salacak" mı diyorsunuz? Ben orasını burasını bilmem. Bu sizin suçunuz. Kıyamadığınız o parfümleri, deodorantları her sabah iş giderken fazla sıkmayın e malum ozan tabakası deliniyormuş. Sonra da suçu üzerime atmayın. Ben günlük görevimi yapıyorum sonuçta.

Yine bir sabah çıktım görevime. O dağların arasından vurdum şirin tepeliklere. Köylüler beni görür görmez kapılarından çıkıyorlar, işlerinin başlarına koyuluyorlar. Ne kadar da hamaratlar. Kimisi ineklerin sütünü sağıyor, kimisi kalkıp evdekilerine kahvaltı hazırlıyor. Ya o çoban yok mu! Çok seviyorum ben onu. O da beni. Beni görünce sevinçle kalkıyor. Derede buz gibi suda elini yüzünü yıkıyor. Keçilerden biraz süt sağıyor, biraz ekmek, biraz zeytin. Onun gibi doğal besleneni yok. Unutuyordum, bir de benim ışınlarımla kıpkırmızı, mis gibi kokan domates yok mu? Alın size kahvaltı.

Öğlen vakti parkın üzerindeydim. Çocuklar neşeyle, güle oynaya parkın tadını çıkarıyorlardı. Çok fazla sürmedi, gözüm bir çocuğa takıldı. Üzerindeki giysiler biraz eskimiş ama tertemizdi. 5-6 yaşlarında sarışın, tatlı mı tatlı bir çocuktu. Salıncağa oturmuş, yavaş yavaş sallanıyordu. Haline bakılırsa üzgündü. Çocuğun gözü yerde arabasıyla oynayan bir başka bir çocukta idi. Belli ki arabasını sevmişti. Sonra o sarışın çocuk salıncağından kalktı ve annesinin yanına gitti. O kadar tatlı, o kadar masumdu ki... Annesine diğer çocuğun arabasını işaret etti. Annesi olmaz anlamında başını iki yana salladı. Herhalde o arabadan alamazdı. Sonra arabasıyla oynayan çocuk çok sıkıldı. O da annesine gidip bu arabayla oynamak istemediğini söyledi. Onun annesi de başka bir oyuncak verdi. Elinde kalan arabaya baktı, baktı, baktı. En sonunda gözlerini o sarışın çocuğun üzerinde gezdirdi. Annesinin ve çocuğun yanına gitti. Biraz sohbet etti. Sonra arabayı sarışın çocuğa hediye etti. Annesi başta kabul etmedi ama kadın ısrar edince kabul etti. Sarışın çocuk arabasıyla mutlu mutlu oynuyordu. Ben de mutluydum.

Aslında ben, her çocuk güldüğünde mutlu bir güneşim.

Eren ÖZTÜRK **SAYILI GÜNLER**

Merhaba Anne,

Nasılısın, iyi misin? Seni kaybettiğimden beri gün sayıyorum anne. Pazartesi... Hani o beraber evde kalıp komedi filmi izlediğimiz gün. Hatırlıyor musun anne? Ben hatırlıyorum. Komik sahnedeki o gülüşünü, yüzünü, o mutluluğunu hatırlıyorum anne. Salı... Hani o beraber parka gittiğimiz gün. Hatırlıyor musun parkta nasıl eğlendiğimizi? Ben hatırlıyorum anne, nasıl unutamıyorum ki? Sen beni sallamıştın, ben ise seninle dalga geçmiştim yavaş sallıyorsun diye. Hatırlıyor musun anne? Ben hatırlıyorum anne, ben hatırlıyorum. İçim sızlıyor, dayanamıyorum senin o gözlerindeki mutluluğu düşününce. Gün sayıyorum anne. Çarşamba... Hani evde pizza yediğimiz gün. Mayonezi yanlışlıkla fazla sıkıp tadını sevmediğin pizzayı ağzını buruşturarak yemiştin. Hatırlıyorum ve gün sayıyorum. Perşembe... Senin eve ağlayarak geldiğin, iş yerinde tartıştığın gün. Yüzündeki o ifadeyi unutamıyorum ve ağlıyorum anne. Gün sayıyorum anne, seni severek sayıyorum. Cuma... Hani o seni en son gördüğüm gün, hatırlıyor musun? Ya tartıştığımız anı? Ben hatırlıyorum anne. Hem de sanki kafama tek tek işlenmiş gibi unutamıyorum. Seninle tartıştığımız ve seni üzdüğüm o günü hatırlıyorum ve unutamıyorum. Gün sayıyorum anne. Cumartesi... Bana son bir bakışını hatırlıyorum, başka bir şey hatırlamıyorum. Kaza yapmadan önceki son bakışını hatırlıyorum ve unutamıyorum anne. Diğer günleri soruyorsun. Pazar, pazartesi günlerini hatırlamıyorum ve gün sayıyorum anne. Sadece o bakışını hatırlıyorum. Seni seviyorum. Bu mektubu senin göğüs hizana, tam kalbinin olduğunu yere koyuyorum. Belki... Belki uyanırsın şu komadan. Beni hatırlar, o günleri hatırlar ve uyanırsın diye mektubumu yanına koyuyorum anne. Benim seni hatırladığım, unuttuğum gibi. Seni seviyorum anne. Hep aklımdasın diğer günler umurumda değil. Sadece şu beş günü hatırlıyorum. Neden mi? Çünkü beş gün sayıyorum anne. Sensiz günleri günden saymıyorum anne...

Dergimizin yayınlanması için katkıda bulunan ASKALE SEYAHAT TURİZM' e Teşekkür Ederiz.

İMTİYAZ SAHİBİ

Muharrem TUNCEL

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Samet ERYILDIZ

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Samet ERYILDIZ

GÖRSEL DANIŞMAN

Hanife KESTİ

YAYIN KURULU

Samet ERYILDIZ

Zübeyir ŞAHİN

Hanife KESTİ

OKUL ADRES TELEFON

ÇUBUK İLKÖĞRETİM KURUMLARI

Stad Caddesi No:45 Çubuk/ANKARA

0312 838 52 24